

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διά την Α' και Β' Τριμηρίαν του 1943, ανά δραχμιάς 2.000. Διά την Γ' δραχ. 8.000. Διά την Δ' (Οκτώβ.—Δεκέμβ.) δραχ. 12.000 — Το φύλλον δραχ. 1.000—ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (παχυδρομικά επιστάται, τρέκ κτλ.) άνωτάτως: «Προς τόν περιηγητήν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», 65ος Εφριετίδου, 42.—Αθήνας».

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879—1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝ. Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει την 1ην Ιανουαρίου, 666' αλ. συνδου και αρχίζουν την 1ην Ιουλιουαυτε μηνός: ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εφριετίδου αριθ. 42, παρά τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 50ός

Αθήνας, Δεκέμβριος 1943

Έτος 66ον—Αριθ. 49-62

ΚΑΛΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND της Γαλλικής Ακαδημίας
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Μόλις αντίκρισε τὸν Καικίλιο ποὺ εἶχε τρέξει νὰ τὸν προύπαντήση τοῦ άνοιξε τὰ χέρια μ' ἀπελπισία καὶ τοῦ φώναξε :

—Ὁ ἄθλιος ὁ Σιντιφάν κατὶ θά μωρσίσηκε φαίνεται, γιατί ἔλες του τις γυναίκες σὲ νοτιώτερα. Ὅλα τὰ ψάξαμε, ἔλα τὰναστατώσαμε, ἀλλὰ δὲν βρήκαμε ψυχή. Νὰ πάρη ἡ ἀργή! Ἐτύχως ποὺ κρατοῦμε σὲ χέρια μας αὐτὸν τὸν γεροκατεργάρη τὸν Σιντιφάν.

Ὁ Καικίλιος δὲν ἀκούγε πιά τις θυμωμένες τινές τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια εἶχε πέσει ἐπάνω σὲ τὴν σέλλα καὶ μὲ τὸ πρόσωπό του ἀκατασμένο μὲ τὸ μανδύα του, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

— Μὴ θλίβεσαι τόσο πολύ, ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Βίκτωρ μαλακᾶ. Θὰ τὴν ξαναβροῦμε τὴν κόρη σου. Ὁ Χριστὸς θὰ σοῦ τὴν δώζη πίσω.

Ὁ Καικίλιος σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε τὸν Βίκτωρα μὲ περιφρονητικὴ συγκοτάβαση.

—Ὁ Χριστὸς; Καὶ βρίσκονται ἄνθρωποι πρόθυμοι νὰ πεθάνουν γι' αὐτόν; Ὁ Κυπριανὸς εἶναι τρελλός!

Ἡ ἀπόγνωσή του τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἔχη πίστη πιά σὲ τίποτε. Δὲν ἔβλεπε μπροστά του παρὰ ἓνα κενό, σὲν τις ἀπερμένες ἐρημιές ποὺ ἀπλώνονταν μπροστά του.

Ὅσο δὲν ἤθελε νὰ ἐγκυταλεῖ ψη κάθε ἐλπίδα.

—Ἐμπρός, ἄς γυρίσωμε πίσω, εἶπε σὸ Βίκτωρα. Πρέπει νὰ κάνοῦμε αὐτὸν τὸν ἄθλιο νὰ ἡμολογήσῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Πίσω ἀπὸ τὰ ἔχη τῆς Βιεζήλ.

Ὅτε ὁ Βίκτωρ, οὔτε εἰ στρατιῶτες του δὲν βιάζονταν τόσο πολύ νὰ γυρίσῃ ἀπ' εὐθείας σὲ τὴν Λαμβάλια δπου τοὺς περιμέναν τὰ γυμνάσια καὶ οἱ ἄγγαριές του στρατοπέδου. Στὴν ἀίτη γὰρ θὰ δημιουργήσῃν κάποια πράραση γιὰ νὰ ἀρροπορήσῃν σοῦ τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴν ἐπιστροφή τους σὸ στρατόπεδο. Ὁ λοχαγὸς εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τῶρα κιάλας νὰ διαταίνετα, δει μεγαλύτερες πιθανότητες εἶχαν νὰνακαλύψῃν τις γυναίκες τοῦ Σιντιφάν σὲ κάποια δαση ἐκεῖ κοντά, παρὰ νὰ περιμένῃν νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ ὁ ἴδιος τὸ κρησφύγτό τους. Ἐτσι ἀνακοίνωζε σὸν Καικίλιο τὴν προθεσή του: νὰ στρατοπεδεύσῃν τὸ βράδυ σὲ τὴν Μεσαρφίλια, μῆλο ποὺ ἔκεινος ἀπὸ τὴ βία του νὰ ἴδῃ τὸν ἐπαρχο θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃν, ἀν ἦταν δυνατόν, τὴν ἴδια μέρα σὲ τὴν Λαμβάλια.

— Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ; ἔκανε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Ὁ Μακρίνιος δὲν θὰ γυρίσῃ πρὶν ἀπὸ πέντε ἔξη μέρες. Ἀδτὰ τὰ μεγάλα κυνήγια κρατοῦν συχνά περισσότερο ἀπὸ μιά βδομάδα.

Τὸ μικρὸ ἀπέσπασμα βραδυποροῦσε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε εἶχε πέσει τὸ βράδυ πρὶν κατορθώσῃν καὶ φθάσῃν σὲ τὴν Μεσαρφίλια. Ἐτσι, γιὰ νὰ μὴν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Ἡ γλώσσα μου περισσότερο δὲν βγαίνει! Νά, δὲν τὸ πιστεύετε;

(Ἀνακοινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα)

τοδε πιάση ή νύχτα μέσα στην έρημιά, αποφάσισαν να στήσουν τις σκηνές τους κοντά σε μια μικρή πηγή τριγυρισμένη από μια ποταμάδα χουρμαδιών, γνωστή με το ποιητικό όνομα, ή Πηγή των Ζαρκαδιών. Όταν ο Βίκτωρ και ο δεκαρχός του έφθασαν στην πηγή, βρήκαν γύρω της συγκεντρωμένη μια μικρή ομάδα από ανθρώπους μισόγυμνους, που καθισμένοι σταυροπόδι έτρωγαν όλοι μαζί από μια πασάδα, μια σπάλα από πιπεριές, άγγουρία και μαρούλια. Ανάμεσα σ' αυτός τους νομάδες, που είχαν και άραπικο αίμα μέσα τους, βρισκόταν κι' ένας άνδρας μεσογεικού τύπου, που φαινόταν πως ήταν ο αφεντικός τους. Φορούσε ένα κοντό και πλατύ χιτώνα ζωσμένο στη μέση με μια φαρδιά ζώνη, απ' όπου κρέμονταν ένα πλήθος τανάλιες, σουγιάδες και κάθε είδος εργαλείου απ' αυτά που χρειάζονται οι μουλάρδες. Πέρα πέρα λιγάκι τα μουλάρια και οι γκαμήλες αναχάρωναν με τα μάτια μισόκλειστα.

Το αντίκρισμα της κόκκινης χλαμύδας της Αυτοκρατορίας έφερε κάποια ταραχή στη μικρή ομάδα. Μερικοί από τους νομάδες, βλέποντας τα κράνη και τα σπαθιά, σηκώθηκαν τρομαγμένοι. Ο Βίκτωρ, βράζοντας ακόμα μέσα του για το πάθημά του με τον Σιντιφάν, εδκαίριζα γύρευε για να ξεσπάσει σε κάποιον. Όρμησε με το άλογο του κατεπάνω στον μουλάρη, φωνάζοντας του άγρια:

— Ποιός είσαι σύ; Είσαι Ρωμαίος πολίτης;

— Είμαι! Απάντησε εκείνος ξαναβράζοντας την ψυχραιμία του. Στεκόταν όρθος κι' είχε πιάσει το χαλινάρι από τ' άλογο του νέου, συγκρατώντας το χωρίς βία. Έστερα κοιτάζε κατάματα τον λοχαγό και βάζοντας τ' όχει στον κόρφο του, είπε:

— Και Ρωμαίος πολίτης είμαι και τα χαρτιά μου εν τάξει έχω. Βαστώ επάνω μου ένα γράμμα που μου έδωσε ο δεκυρίων του Χαλκείου. Θέλεις να τ' ιδής;

— Έβγαλε ένα δερμάτινο σακκουλάκι που είχε κρεμασμένο στο λαιμό του, και πήρε από μέσα το πινάκι με την επίσημη σφραγίδα.

— Κατάλαβες, εξήγησε στον λοχαγό, εγώ είμαι καρροτσέρης. Τ' άμάξια μου κουβαλούν τα έμπορεύματα ως το Χαλκείον κι' απ' εκεί και πέρα τα φορτώνουμε στα ζώα να τα κατεδάσουμε στην έρημο. Κατάλαβες, τ' άμάξια δεν μπορούν να περπατήσουν στην έρημο. Γι' αυτό

χρειάζονται οι γκαμήλες και τα μουλάρια. Αυτά τα έχω τώρα νοικιάσει μαζί με τους άγωγιάτες, κατάλαβες;

— Όταν ο Βίκτωρ δεν πείθονταν έτσι εύκολα, έδωσε πίσω το πινάκι στον μουλάρη κι' έσκολούθησε να τον κοιτάζει με δυσπιστία.

— Είδες; επέμεινε ο άνθρωπος, τα χαρτιά μου είναι εν τάξει. Ο δεκυρίων έγγραται για τους ανθρώπους που έχω μαζί μου και μ' έξουσιοδοτεί να τους πάω ως τη Λαμβάισα, αν είναι ανάγκη.

Την ίδια στιγμή οι σαράντα καβαλλάρηδες που αποτελούσαν το απόσπασμα έφθασαν και στάθηκαν πίσω από τον αξιωματικό τους.

— Και ποιός μου τ' έγγραται πως δεν την έχεις κλέψει αυτή την άδεια; ρώτησε ο Βίκτωρ απότομα.

Ο μουλάρης έδειξε την πιό βλαβερή αγανάκτηση.

— Εγώ, να τ' κλέψω; Σ' όρκίζομαι πως το πλήρωσα χρυσό για να μου τ' δώσουν. Ρώτησε τον αξιωματικό του Χαλκείου αν δεν είναι αληθινό. Στ' όρκίζομαι στη στάχτη του πατέρα μου.

Στο διάστημα αυτό ο Καικίλιος είχε πλησιάσει και παρατηρούσε τον ξένο με προσοχή. Ο νέος χαμηλώνοντας την φωνή, τον ρώτησε:

— Τι λές; Υποθέτεις πως μπορεί να είναι κανένας συνένοχος του Σιντιφάν;

— Τον γνωρίζω αυτόν τον άνθρωπο, είπε ο Καικίλιος δυνατά.

Και φέρνοντας κατά τον μουλάρη:

— Έσύ δεν είσαι που έφερες ένα, άρρωστο στο Μυγδα τώρα και δυο μήνες;

Πραγματικά, ήταν ο Πάστωρ, από το Θουβουρικόν. Από τον τόνο της φωνής του Καικίλιου, κατάλαβε πως βρήκε έναν ανέλπιστο προστάτη. Μόλις τον είδε καλά, τον άναγνώρισε κι' αυτός και τ' όφωναξε:

— Α, κύριε, σε παρακαλώ! Προστάτευσέ με απ' αυτό τον αξιωματικό! Και χειρονομώντας ζωηρά άρχισε να μιλάει, κοιτάζοντας πότε τον Καικίλιο και πότε τον Βίκτωρα.

— Λοιπόν, άφησέ με, αφού ο ένοχοστότος αδέντης με γνωρίζει. Άλλωστε και ποιός δεν γνωρίζει απ' εδώ ως το Θουβουρικόν τον Πάστορα, τον καρροτσέρη; Για ρώτησε στη Λαμβάισα, στο πανδοχείο του Άετου, ρώτησε και στη Βερεκούνδα στις Τρεις Πέρδικες. Κάθε τόσο κάνω αυτό το δρόμο. Καμιά φορά μάλιστα φέρνω τ' άμάξια μου ως εδώ.

Και νομίζοντας πως θα έκανε φιγούρα στο λοχαγό και στο σύντροφό του, πρόσθεσε:

— Νά, την περασμένη βδομάδα κουβάλησα στο Κόκκινο Χωριό έξι τις γυναίκες του Σιντιφάν, του μεγάλου Ιθαγενή φυλάρχου.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

“ΜΑΣ ΤΑ ΊΠΑΝ ΑΛΛΟΙ...” *

«Νά σάς είπω τ' κάλαντα, καλέ; — Μάς τ' άπαν άλλοι...» Κι' έφηνε το παιδί χλωμό και με σκυφτό κεφάλι.

“Άλλο δεν είχε σύντροφο μαζί να τραγουδήσουν” τρέμον οι λύτες, σκιάζονται με τη χαρά τ' ήσους.

Χτυπάει στα πλούσια έρχοντικά... — “Ήρθαν, μάς τ' άπαν άλλοι...” του φώναζαν από ψηλά, σκληρόκαρδα οι μεγάλοι,

χωρίς να δούνε τη θολή παιδική ματιά του, τ' άδρακα που κυλούσανε στα χρώμα μάγουλά του.

Χτυπάει εδώ, βροντίζει εκεί, παντού «μάς τ' άπαν άλλοι» μακριά τ' όνι ξεάπλωνε τ' ό κάτασπό του σάλι.

“Έγώ ποιό κι' απόδιωχο στη χιονισμένη σάρατα, που τέτοια μέρα έχει στοργή και τ' όκυλί κι' ή γάτα.

Τ' ό θαμνωμένο βλέμμα του απ' ό μακριά ξαναίγει σαβανωμένο απ' τ' ό χιονιά, ένα φιακό καλύβι.

Με μονοιασμένα γόνατα μέσα στην παραξάλη, που τ' όσκορο χιόνι τ' όνοιγε την ασπλή του άγκάλη,

κινάει και πάει ογνά-ογνά... Τι βλέπει; έρημοκλήσι... Την πόρτα του ποδών γυφτή κανείς δεν είχε κλείσει.

Δε ρώτησε, δε μίλησε, και με σπουδή μεγάλη, τρέμοντες μη κι' εδώ άκουστέ: “Φύγε, μάς τ' άπαν άλλοι...”

σπρώχνει την πόρτα βιαστικά, και μπαίνει και χυμάει στη σημαγμένη εκκλησιά: ψυχή δεν άγροικάνε

μόνο οι θλιμμένες και χλωμές, θαμπές άγιογραφίες τ' ό λέγαν τις ανθρώπινες πανάρχαιες ιστορίες...

Κι' εκεί, στον ήσικιο του Σιαουού με τ' ό Χριστού τ' ό σόμα, λέει τ' ό παιδί τον λόγο του, γονατιστό στο χόμα...

* Έκπεδη στο σημερινό φύλλάδιο δεν έχωρεσε Σελίς Συνεργάτης, τ' ό καλά αυτό κομμάτι, έθαιρτικά, δημοσιεύεται εδώ, σάν έπίκαιρο. — Σ. τ. Δ.

ΜΥΡΤΑ ΦΑΡΗ

ΑΘΗΝΑ: ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΛΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΦΑΤΗΝ της Βηθλεέμ φεγγολοι στην παγωμένη χειμωνιάτικη νύχτα. Τ' ό μαγικό άστρο, που δσήγησε τ' ός Μάγους, λάμπει σταματισμένο εκεί απ' ό πάνω της. Στις άχτίνες του, που απ' τα σφάνια φτάνουν ως τ' ό γή, σάν τ' όσες φωνές σκάλες, άνεδοκαταβαίνουν “Άγγελοι. Μέσα, οι τρεις Μάγοι, γονατισμένοι, προσφέρουν τ' ό δώρα τους σ' ένα νεογέννητο παιδί, που τ' ό κρατεί ή μητέρα του στην άγκάλιά της, ενώ οι βασκοί των άλόγων, από πέρα, ένώνουν τ' ό τραγούδια τους με τ' ός ύμνους των “Άγγέλων. Ένα βρέφος. Άλλά τί είναι τ' ό βρέφος αυτό, που γίνονται γύρω του τ' όσες θόρυμα, και στο κεφαλάκι του αστράφτει ένας φωτιστέφανος; Είναι ο Θεός, που έχει πάρει τ' ό μορφή ενός βρέφους είναι ο Χριστούλης που σε λίγο θ' ά γινή Χριστός, κι' αφού πεθάνη μαρτυρικά για τ' ό σωτηρία των ανθρώπων, θάναστηθη, θάναληφθη, θάναβη πάλι στον ούρανό απ' όπου κατέβηκε, για να μείνη στη γή 33 μόνο χρόνια — εδώ και χίλια έννιακόσια σαράντα τρία — και θ' ά καθήση για πάντα στα δεξιά τ' ό Πατέρα του. Δέν σημαίνει λοιπόν τίποτε αν σήμερα μάς παρουσιάζεται σάν ένα νιογέννητο παιδί στην άγκάλια της Μητέρας του. Τ' ό βρέφος αυτό είναι ο Θεός μας, κι' αν γονατίσουμε και μεις μπροστά του και προσευχηθούμε, θ' ά μάς άκούση ο Χριστούλης σ' ά νάταν κιόλας ο μέγας Χριστός... “Άς μπορούμε λοιπόν στη λαμπρή Φάτην που βλέπουμε με τ' ό φαντασία μας, όπως την είδαμε τ' όσες φορές σ' ά γιες εικόνες ή στα παιδικάτικα όνειρά μας, άς γονατίσουμε μπροστά του κι' άς τον προσκυνήσουμε. Δέν πειράζει αν δεν έχουμε να τ' ό προσφέρουμε, σάν τ' ός Μάγους, «χρυσόν, λίβανον και σμόρναν». Τ' ό δικά μας δώρα, τ' ό ίδιο εύπρόσδεκτα από ένα Θεό, είναι ή πίστη μας, ή άγάπη μας, ή λατρεία μας. “Έπειτα άς προσευχηθούμε, άς τον παρακαλέσουμε, άς τ' ός ζητήσουμε να μεις δώση ό,τι ποθούμε περισσότερο... “Άλλά τί νάναι αυτό τ' ό ποθητό;

Μας τ' ό λένε οι “Άγγελοι με τ' ός ύμνο τους: “Αόξα εν ύψίστοις Θεό, και επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις εύδοκία...”. Νά, αυτό θ' ά ζητήσουμε και μεις απ' τ' ό νιογέννητο Χριστούλη: να ξαναφέρη στη γή την ειρήνη, που τ' όσος καιρό τώρα λείπει μακριά. Και θ' ά τον παρακαλέσουμε τ' όσο θερμά, ώστε να μεις είσάκουση. Δέν μπορούμε πιά να βαστάξουμε τ' όν άγριο αυτό πόλεμο, που μαστίζει όλο τ' όν κόσμο, στεριές και θάλασσες, και κάνει να υποφέρουν κι' εκείνους ακόμα που δεν πολεμούν. Κι' άλήθεια, μήπως οι ούδέτεροι λαοί είναι σ' ό πολύ καλύτερη θέση από τ' ός έμπόλεμους; Η δυστυχία είναι γενική, καθολική, παγκόσμια, και μόνο ή ποθητή ειρήνη θ' ά μπόρηση νάνακουρίση την ανθρωπότητα που πάσχει. Νά ξαναγίνουν οι έχθροι φίλοι, να φυλαχθούν στη θήκη τ' ό γυμνά σπαθιά, να κρυφτούν τ' ό φερα όπλα, να ξανακτισθούν οι πόλεις και να χωριά που γκρεμίστηκαν, που κάηκαν, νάποκατασταθούν οι συγκοινωνίες από ξηρά, από θά-

λασσα, από άέρα, που έκαναν όλη τ' ό γή σάν ένα κράτος, σάν ένα λαό, σ' ά μια οίκογένεια: να ξαναρχίσουν τα έργα τ' ός πολιτισμού, οι εδεργειακές βιομηχανίες, που χαρίζουν σ' ός ανθρώπους ό,τι χρειάζονται για τ' ό ζωή: τ' όρφομα, ένδύματα, έπιπλα, σκεύη, όργανα, εργαλεία. Πόσο στερήθηκαν από τ' όσα χρόνια, που μόνον ή ειρήνη θ' ά τ' ός ξαναδώση άφθονα και προσιτά όπως πρώτα: Η ειρήνη θ' ά φέρη ακόμα και τ' όν ψυχική έκαινη γαλήνη, που προάγει τ' ό πνευματικά έργα, τ' όν “Επιστήμη, τ' όν Τέχνη, τ' όν ζωή τ' ός αληθινού πολιτισμού, τ' ό μεγαλύτερη χαρά κι' άπόλαυση των ανθρώπων. “Άς έλθη λοιπόν, Χριστέ μας, ός πιό γρήγορα γίνεσαι! Στείλε μάς τ' ό με τ' όν τρόπο που θέλεις. Έσύ. Αυτό μόνο σε παρακαλούμε φέτος στη Γέννησή σου. Κι' έλπίζουμε να είσάκουσης αυτή τ' όν πιό θερμή, τ' όν πιό πονεμένη προσευχή, που ύψώσαμε ποτέ στη ζωή μας.

Σ' άς άσπάζομαι ΟΘΙΑΩΝ

ΑΝΤΕΚΡΙΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ. — Διοσκουή ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. — Εικόνες Α. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια από τ' ό προηγούμενο)

— Μ' ά συγχωρείτε, κύριε, πρόσθεσε όταν θυμόμμαι όσα έκαμαν κι' όσα έπαθαν, δεν μπορώ... — Δέν έχετε ανάγκη να ζητήτε συγγνώμη για μια συγγίνηση που τόσο καλά την καταλαβαίνω, άποκρίθηκε ο γιατρός “Αντεκρίτ, προσπαθώντας με κόπο να φωνή λιγώτερο συγγινημένος απ' όσο ήταν. Τ' όν εποχή εκείνη — πάνε τώρα δεκαπέντε χρόνια — ήσαστε πολύ μικρός. Είναι ζήτημα αν πορευτείτε να π' ότε πως γνωρίζατε τον πατέρα σας κι' όσα έκανε... — Η μητέρα μου, κύριε, μ' έθρεψε με τ' ό λατρεία εκείνου που δεν έπαψε ποτέ να τον κλαίει. Ποιός ήταν ο πατέρας μου και τί έκαμε για τ' όν πατρίδα του τ' ό έμαθα όλα από τ' ό μητέρα μου. “Ημουν όκτώ χρονών όταν τον έχάσαμε, αλλά μου φαίνεται πως βρίσκεται ακόμα στη ζωή, αφού ξαναζή στο πρόσωπο τ' ός χήρας του — “Άγαπάτε τ' ό μητέρα σας όπως τ' ός άξίζει, αλλά και μεις τ' ό σεβόμαστε σ' ά γυναίκα ενός έθνομάρτυρα. — Μπορώ να σας ρωτήσω, κύριε, αν γνωρίζατε τον πατέρα μου και προσπαιτά; — Νά, κύριε Μπάθου. Ο πα-

τέρας σας ήταν ένας από τ' ός πιό διακεκριμένους καθηγητές των πανεπιστημίων τ' ός Ούγγαρίας, κι' έχω έκανα τις σπουδές μου — φυσικών επιστημών, λατρικής — στην πατρίδα σας. “Υπήρξα μαθητής τ' ός Στέφανου Μπάθου, που με περνούσε μόλις καμιά δεκαριά χρόνια. Και συνήθισα να τον εκτιμώ, να τον θαυμάζω, να τον αγαπώ. Χωριστήκαμε μόνο όταν έφυγα από τ' όν Ούγγαρια για να τελειώσω τις σπουδές μου στο έξωτερικό... Σε λίγο ο Στέφανος Μπάθου άφησε τ' ό θέση του, άποφασισμένος να θυσιάση τα πάντα για τις εθνεγικές πατριωτικές του ιδέες, κι' από τ' ό Προσβούργο, έγκαταστάθηκε στην Τεργέστη. “Η μητέρα σας τον έσπρωχνε και τον έγκαρδίωνε τ' όν εποχή εκείνη των δοκιμασιών. Έίχε όλες τις άρετές τ' ός γυναίκας, όπως ο πατέρας σας είχε όλες τις άρετές τ' ός άνδρός. Με συγχωρείτε που σ' άς ξαναφέρνω τις θλιβερές αυτές άναμνήσεις, αλλά τ' ό κάνω βέβαιος πως δεν είσθε από τ' ός ανθρώπους που μπορούν να ξεχνούν. — “Όχι, κύριε, όχι! Μά κι' ή πατρίδα μου δεν θ' ά ξεχάση ποτέ τ' ός τρεις γενναίους που θυσιάστηκαν γι' αυτήν, τον πατέρα μου, τον Λαδίσλαο Ζάθμαρ, και τ' όν τολμη-

ρότερο ίσως απ' όλους, τον κόμητα Ματθία Σάντορφ.

— Αν αυτός ήταν ο τολμηρότερος, πιστέψτε πως κι' οι άλλοι δυο δεν έδειξαν μικρότερη άφροσύνη, γενναιοσύνη κι' αυτοθυσία. Κι' οι τρεις τους αξίζουν τον ίδιο σεβασμό, κι' οι τρεις τους έχουν το ίδιο δικαίωμα να πάρουν έκδίκηση.

Κι' εδώ ο γιατρός Αντεκιριρ σπατάλησε μια στιγμή. Η κυρία Μπάθορου — συλλογίσθηκε — είχε άραγε μιλήσει στο γιό της για την προδοσία και τους άγνωστους σ' αυτήν προδότες; Πιθανότατα η μητέρα δεν θα θέλησε να δηλητηριάσει την ψυχή του νέου με τό μίσος. Κι' αυτός λοιπόν τώρα δεν έπρεπε να του πη τιποτα περισσότερο... Κι' απότομα σχεδόν, μετά τη στιγμιαία σιωπή, άλλαξε διαιλία.

— Οι άναμνήσεις, κύριε Μπάθορου, είπα, μας τράβηξαν μακριά απ' τα παρόντα. Ξέλετε να μιλήσουμε τώρα γι' αυτά, και κυρίως για το μέλλον που διαβλέπω για σας;

— Σας άκούω, κύριε. Από το γράμμα σας έμάντηξα πως έχετε να μου προτείνετε καμμιά θέση, καμμιά εργασία. Και σας έμολογώ πως μου χρειάζεται πολύ, γιατί άκόμα δεν κατόρθωσα να τοποθετηθώ κάπου και να κερδίζω άρκετά, ώστε να συντηρώ τον έαυτό μου και να βοηθώ την καλήμνη μητέρα μου.

— Το λάθος δεν είναι δικό σας. Ξέρω πόσο δύσκολο είναι σήμερα να βρη κανένας θέση, μέσα στο συνγωνισμό τόσοσων ύποψηφτων για τόσο λίγες θέσεις. Είσαθε μηχανικός;

— Μάλιστα. Έχω δίπλωμα έλευθέρου μηχανικού και ζήτησα να προκληθώ σε καμμιά έδωτική έταιρεία, αλλά δεν έκαμα τίποτα... στη Ραγούζα τουλάχιστο.

— Άλλο; ... Δεν πήγατε νομίζω, στη Ζέρα γι' αυτό το σκοπό, πριν από λίγες μέρες;

Με κάποιο δισταγμό, με κάποια σκέψη, ο Πέτρος Μπάθορου άποκρίθηκε:

— Πράγματι, πήγα στη Ζέρα, όπου μου πρότειναν θέση σε κάποια μεταλλουργική έταιρεία: αλλά δεν τη δέχτηκα.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί ήθελε να εγκατασταθώ έδωτικά στην Έρζεγεβίνα.

— Κι' ίσως η κυρία Μπάθορου δεν θα μπορούσε να σας άκολουθήσει... Η μητέρα μου θα μ' άκολουθούσε όπου ήθελε κι' αν μ' άνάγκαζε το συμφέρον μου να εγκατασταθώ. Έγώ όμως...

— Έσείς... Έχω πολύ σοβαρούς λόγους, να μη θέλω να εγκαταλείψω τη Ραγούζα. Γι' αυτό...

« Ποιοι να είναι αυτοί οι λόγοι; » άναρωτήθηκε ο γιατρός Αντεκιριρ, άπορώντας και για το δισταγμό, την άμηχανία και σχεδόν την ταραχή που μορτυρούσε ή φωνή και ή στάση του νέου καθώς έδινε τις τελευταίες αυτές άπαντήσεις.

— Τότε λοιπόν, του είπα, δεν θα μπορούσατε να δεχθήτε ούτε την πρόταση που είχα να σας κάμω...

— Θα μου προτείνατε θέση μακριά από εδώ;

— Ναί. Σε μια χώρα που έκτελώ σημαντικά έργα, και θάμουν εύτυχής να σας ανάθεσω τη διεύθυνσή τους. Άγαπούσα πολύ τον πατέρα σας, και τώρα που σας γνώρισα και είδα πόσο είσατε άντάξιος του, άγαπώ το ίδιο και σας.

— Σας εύχαριστώ, κύριε! Κι' έγω αισθάνομαι τώρα πως βάλσομαι μπροστά σ' έναν άληθινό φίλο που μπορώ να τον θεωρώ σαν πατέρα μου. Πόσο λυπομαι που είμαι άναγκασμένος ν' άρνηθώ τη θέση που μου προσφέρετε... μακριά απ' τη Ραγούζα!

— Κι' έγω λυπομαι άλλο τόσο, αλλά πιστεύω πως οι λόγοι που σας άναγκάζουν θα είναι σοβαροί...

— Ναί, κύριε! Ύπάρχει ένας λόγος, πολύ σοβαρός για μένα. Κι' έπειδή είσατε ένας τόσο καλός πατρικός φίλος, θα σας τέν έμπιστευθώ όπως θα τον έμπιστευόμουν στον πατέρα μου.

— Πέτρο! παιδί μου! Η αυθόρμητη αυτή άναφώνηση του γιατρού Αντεκιριρ ενθάρρυνε άκόμα περισσότερο τον Πέτρο Μπάθορου, που έξακολούθησε:

— Μαύ είναι άδύνατο ν' άπομακρυνθώ για πολλόν καιρό από τη Ραγούζα. Αν βοισκόμουν ποτέ σ' αυτή την άνάγκη, ίσως θα τρελαινόμουν. Γιατί άγαπώ έδώ μια κόρη, που ή μόνη μου χαρά είναι να τη βλέπω κάπου-κάπου στο παράθυρό της ή στον περίπατο. Είναι πλουσιωτάτη κι' είμαι φτωχός μηχανικός, χωρίς θέση. Άβυσσος μάς χωρίζει κοινωνικά. Άλλά την άβυσσο έγω δεν τη βλέπω, κι' ίσως δεν την βλέπει ούτ' εκείνη... Μ' έννοείτε τώρα και με συγχωρείτε, που άρνούμαι να σας ύπηρητήσω;

— Σας έννοώ, άγαπητέ μου Πέτρο! Έκάματε πολύ καλά που μου άνοιξατε την καρδιά σας. Είσαθε νέος, κι' ένα εδγενικό αίσθημα σαν το δικό σας δικαιολογείται και δικαιολο-

γει πολλά... Η μητέρα σας το ξέρει; — Όχι, κύριε. Μπορεί να τήχη καταλάβει, αλλά έγω δεν έπείλησα να της το πω. Είμαι βέβαιος πως θα μου άφαιρούσε κάθε έλπίδα.

— Είπατε πως ή κόρη αυτή είναι πλουσιωτάτη. Άλλά έκτός από τον πλούτο έχει και τ' άλλα προσόντα που θα την έκαναν άνταξία σας.

— Όλα! Δεν θα έκοίταζα ποτέ μετ' κόρη που δεν θα την έκρινα άνταξία της μητέρας μου και της οικουγενείας Μπάθορου.

— Τότε λοιπόν, ή άβυσσος που είπατε πως σας χωρίζει, μπορεί να μην είναι άνυπέρολητη...

— Ω! γιατί μου δίνετε τώρα μια έλπίδα άπραγματοποίητη;

— Άπραγματοποίητη;

« Εκπληκτος, ο νέος κοίταζε τον πατρικό του φίλο στα μάτια. Το βλέμμα του, ο τόνος της φωνής του, έδειχναν τέτοια πεποίθηση στον έαυτό του και σ' όσα έλεγε, ώστε ο Πέτρος Μπάθορου αιστάνθηκε σ' να ξαναγεννιέται, σ' να γίνεται ξένος και του παρόντος και του μέλλοντος...

— Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα. Έξακολούθησε ο γιατρός Αντεκιριρ. Κι' όταν κρίνετε κατάλληλη τη στιγμή για να ένεργήσω, μου λέτε και τ' όνομα αυτής της κόρης...

— Και γιατί να μη σας το πω άμέσως; φώναξε με παράφορη χαρά ο Πέτρος Μπάθορου. Είναι ή δεσποινίς Τόρονθαλ.

Χρειάστηκε να καταβάλη όλη του τη δύναμη ο γιατρός, για να κρύψει την έντύπωσή του, όταν άκουσε το μισητό αυτό όνομα. Φαντασθήτε άνθρωπο που πέφτει δίπλα του κεραυνός, κι' είναι υποχρεωμένος να φάνη άπαθής κι' άσυγκίνητος. Κι' όμως τέ κατόρθωσε. Μόνο μια στιγμή έμεινε άφωνος. Κι' έπειτα, μ' άτρεμη φωνή, είπα:

— Καλά, Πέτρο, καλά. Άφήστε με να σκαφθώ για όλα αυτά, αφήστε να ιδώ...

— Έγώ άποσύρομαι, κύριε, άπάνησε ο νέος σφιγγοντας θερμά το χέρι που του έταίνε ο πατρικός του φίλος. Σας εύχαριστώ πολύ, που με κάματε να έλπίζω...

Και βγήκε απ' το σαλόνι, άφίνοντας μόνο το γιατρό, άνέθηκε στο κατάστρωμα, ξαναπήρε την άκατο που τον περιμενε, άποδιβόσθηκε στο μύλο και ξεκίνησε άμέσως, να γυρίσει πάλι στη Ραγούζα.

Η Μαροκινή, που τον παραφύλαγε για να τον ιδη να βγαίνει από τη « Σαβαρένα », τον πήρε πάλι το κατόπι.

Ο νέος πετούσε απ' τη χαρά του. Είχε άνοίξει έπιτέλους την καρδιά του, είχ' έμπιστευθεί το μυστικό του σ' έναν άνθρωπο, που του έδωσε στο τέλος και μια έλπίδα. Κι' ή εύτυχία της ημέρας εκείνης, που θα του έμενε άξέχαστη, κορυφώθηκε όταν, περνώντας σε λίγο μπροστά απ' το μέγαρο του Τόρονθαλ, είδε σ' ένα από τα παράθυρα του περίπτερου, μίαν άκρη της κουρτίνας ν' άνασηκωνάται έλαφρά και να ξαναπέφτη άμέσως.

Άλλ' αυτό το είδε κι' ή Μαροκινή που τον παρακολουθούσε. Έμεινε άσάλευτη μπροστά στο μέγαρο, ως που ο Πέτρος Μπάθορου έστριψε στην όδον Μαρινέλλα και δεν τον έβλεπε πιά. Τότε έτρεξε ίσια στο τηλεγραφείο κι' έδωσε ένα τηλεγράφημα με μια λέξη μονάχα « Έλα ». Κι' ή διεύθυνση του τηλεγραφήματος έλεγε: « Σαρκανού, πύοτ ρεστάντ, Σιρχκούβα, Σικελία ».

[Η « Αντεκιριρ » θα συνεχισθή στον τόμο του 1944].

MANFRED KYBER

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΧΟΡΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Η Λίζα και ή Έλενίτσα Λιχουδάκη γλιστρούσαν άκόμα πολλές φορές ως πού να φτάσουν εδωχισμένες

να χέρια και βουτυρωμένα πόδια δεν έπιτρέπεται νάχουνε, όπως ή Λίζα και ή Έλενίτσα Λιχουδάκη. Γιατί λιγδωμένα χέρια και βουτυρωμένα

Οι Νόνοι που νύνοουν τα ποντιμάκια για το χορό.

πιά στην οικουγενεία τους. Έκει όλα τα ποντικά είχαν καλοστρωθή πάνω στο βαρέλι κι' έρωγαν τέ βούτυρο.

« Α, είναι να ξεκαρδίζεται κανένας στα γέλια », είπα ο Γάτος κι' έπιασε την κοιλιά του. Το ίδιο κάνανε κι' οι νόνοι, όταν άμορφα άμορφα ξαναμαζέψανε τα πολύχρωμα φράκα και τα πολύχρωμα φουστάνια. Γιατί το παραμύθι ξαναμάζεψε πίσω τις άσημένιες του κλωστές τυλίγοντάς τες στο άσημένιο του άβραχι, και τα μεσάνυχτα είχανε κι' αυτά περάσει.

Τώρα πιά όλα γινήκαν όπως σι' άλήθεια τα βλέπουμε, και τα μικρά σταχοπόντικα καθόντανε στο βαρέλι και τρώγανε βούτυρο. Ήτανε άλήθεια πολύ άμορφα όλα αυτά που είδαμε. Και τώρα πιά ξέρουμε πως τα μικρά σταχοπόντικα μπορούνε να χορέψουν το χορό της Όμορφιάς με χρωματιστά φράκα και πο-

λύχρωμα φουστάνια. Μόνο λιγδωμένα πόδια δεν έπιτρέπεται νάχη κανείς, όταν θέλη να χορέψη το χορό της άμορφιάς, γιατί γλιστράει και θα ήταν καλό να το προσέχουμε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΣΠ. ΜΟΣΧΟΣ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΑΜΑ

Δεν περιμένει τον ήλιο για να πηδήσει από το κρεβάτι του ο Ριρής. Ποτέ δεν του μιλάω για να σηκωθεί και ποτέ δεν ξεφωνίζει από το κρεβάτι να του πλώ τα ρούχα του. (Τέχει όλα από βραδύς ταχτοποιήσει σε μια καρέκλα).

Πρώτα γυμνάζεται μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο. « Έν... δυό!... και βθεθείς άναπνοές: Ένα... δύο!... Τώρα τέν άκούω να τραγουδά η μάμνιο για να μη νιώθη την παγόρα του νερού. Μετά το πλύσιμο χορηγηθεί με κέφι και τρέχεται να

ζυσταθή. Τι καθαρός και ροδοκόκκινος Ριρής! Βουρτίζει προσεχτικά τα μαλλιά του. — Προς θεού, να μην κινή φαλάκρα σαν το θεό Άλέξαντρο! — Έπειτα γενναίο βούρτσισμα των δοντιών. — Να μη χρειαστή ποτέ ξένη μασέλα σαν τον πάππού!

Τώρα ο Ριρής είναι δροσερός σα φρεσκοκομμένο λάχανο. Ντύνεται καθαρά. Ποτέ δα γυρεύει τίποτα δικό του. Όλα τα συγγίζει, και βάζει σε ώρισμένη θέση το κάθε τι. Δεν γκρινιάζει ούτε νευριάζει, γιατί δεν χάνει ποτέ τίποτα.

Μετά το ντύσιμο θα έτοιμάση μόνος το πρωινό του. Δεν παραπονείται αν δεν έχουμε γάλα ή αυγό. Και το χαρουπόμελο του άρέσει, και τις σταφίδες τις τρώει. Ποτέ δεν άρρωσταίνει από στομάχι, γιατί μασάει με ύπομονη δ,τι φάει.

Τώρα θα έτοιμάση τη σάκα του και δρόμο για το σχολείο. Νομίζετε πως έμα σηκωθώ θα βρω νερά στη μπανιέρα, μαλλιά στις τσατσάρες, κάλτσες άπλυτες στο πάτωμα, φλιτζάνια βρώμικα στο τραπέζι; Καθόλου. Ο Ριρής μου ξέρει πόσο κουράζομαι. Ότι μεταχειριστεί το ξαναβάζει καθαρό στη θέση του. Ξέρει που βάζουμε τα πλυτά και πως σκουπίζουμε τα νερά από χάμω.

Μακάρι να είχα δέκα παιδιά σαν το Ριρή!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ—ΚΟΣΤΑΝΤΑΚΟΥ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Δίνε μου, Θεέ μου, ύγεια, Δίνε μου νού γερό, Στη φύση, στα βιβλία, Τήν Άλήθεια να βρω.

Οι άμφιβολίες κι' οι πόνοι Σάν φυσούν δυνατά, Ό νους μου το πόνι Να έξη νά βαστά.

Να βλέπω, να διακρίνω Το δικιο, το καλό Κι' άγνή ψυχή σαν κρίνο Μέσα μου να σφαλώ.

Την καλωσύνη νάχω Φάρο μου κι' οδηγό Κι' αν χτυπήσω σε βράχο Το λόγο να έξηγώ.

Χωρίς να με ταραξή Το πάθος κι' ο θυμός. Η Πίστη το μαράζι Να διώχνη σαν άετός.

Δίνε μου, Θεέ μου, ύγεια, Δίνε μου νού γερό, Στη φύση, στα βιβλία, Τήν Άλήθεια να βρω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1944

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1944... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ... Τα νέα του 1944 είναι αδιάφορα... Η διαπλάσις των παιδών...

Θα είναι πιο τακτική ή Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 42 οδός Εδριπίδου... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

μό του, εντός αν θέλη να το αλλάξω... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

ΕΝΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

6 Δεκεμβρίου... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

Ο ΠΟΠΟΛΑΡΟΣ

Μετά τη «Φωτεινή Σάντρα» και το «έναν εμ»... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

«Θραϊκή» Έπιστολή... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται ως άεχνα... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

«Ο Θεός» τ. Ένδοξη Έλληνοπούλας... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

Η Διάπλασις ασπάζεται... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 301ου Διαγωνισμού Λύσεων... Η διαπλάσις των παιδών...

260. Μεταγραμματισμός—Στοιχειώδης... Η διαπλάσις των παιδών...

Ερπετό βλέπεις κοινό... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

261. Αναγραμματισμός

Πότε φαίνουμαι καλός... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

262. Αίνιγμα

Αν και είναι λέξη μία... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

Πρώτο, προσδιορίζει βόρη... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

263. Ράβδος... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

264. Κρυπτογραφικόν... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

265. Διπλή Ακροστιχίς

Τα μέν αρχικά των κάτωθι ζητημένων... Η διαπλάσις των παιδών...

266. Έλλιποσύμφωνον

ησ—αα... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

267. Γεῖφος

τι... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ασκήσεων των φύλων 46—52... Η διαπλάσις των παιδών...

ρος=ΔΟΥΝΑΒΙΣ.—373. ΑΜΥΣΤΡΙΣ... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

376. Καρσάτις (κάρα, τίς).—377. Μισός—μίτος.—378. Γάμος—γάτος... Η διαπλάσις των παιδών...

392. Ίππόλυτος (ἵππος|λυτός).—393. Δράκος—ράκος.—394. Τύρος—τυρός... Η διαπλάσις των παιδών...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΟΞΑ—ΕΛΛΑΣ»... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

Σταύρος... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΕΣ... Η διαπλάσις των παιδών... Τα νέα του 1944...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Γιὰ νὰ διαλέξετε τὸ Δῶρο τῆς Πρωτοχρονιάς

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

δημοσιεύθηκε κατάλογος τῶν ἐξηνητημένων, καὶ τὸ νέο τιμολόγιο ἐκείνων ποῦ ὑπάρχουν.

ΠΟ τοὺς 73 τόμους τῆς «Διαπλάσεως» πού βγήκαν ἀπὸ τὸ 1879 ὡς σήμερον οἱ 24 πρῶτοι, οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι ἐξάμηνου τῆς Α' Περιόδου, εἶναι ὅλοι ἐξηνητημένοι. Ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς Β' Περιόδου, τοὺς μεγάλους ἐτήσιους — 1894 ἕως 1943, πενήντα ἐν ὄλῳ, ἔχουν ἐξαντληθεῖ μόνο μερικοὶ. Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ πριγκίπισσα Ροζάλβα, Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάδο καὶ ὁ Μικρὸς Κόμης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894. — Ἐν Οἰκογενεῖα, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ Μαύρη καὶ Ἀσπρὸς, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895. — Καίσαρ Κασκαμπὴλ (τοῦ Βέρν) καὶ Ὁ ὄρφανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896 (ἐξηνητημένον). — Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἢ Ἀσπρόβλα καὶ ἡ Οἰκογενεῖα Μαντζουράνα, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897. — Ἡ Σπίγγ τῶν Πάγων (τοῦ Βέρν), οἱ Μικροὶ Ροβινσώνας τοῦ Βράχου καὶ τὰ Ταξίδια τοῦ Γιούλιβζε εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898. — Οἱ Χριστοθήροι τῆς Ἀφρικῆς καὶ αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογγέρον, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899. — Ἐγγονος Αὐτοκρατορὸς, ἢ Χρυσοφόρος Φλέν καὶ ὁ Πετροματῆς, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900. — Ὁ Θανάσιος Ὄρεινός (τοῦ Βέρν), αἱ Ἀνεμοὶ τοῦ Κυρίου Βώρκα καὶ ὁ Φασουλάνης Ροβινσών, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901. — Τὰ Μάγα Ἀάσος (τοῦ Βέρν), ἢ Βοροσταβλά, ὁ ἄσπιος Υἱὸς κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902. — Αἰμιλία Χάβ, ἡ Παραμόδια τοῦ Καβιδουλίαν (τοῦ Βέρν), Ὁ γύρος τοῦ κόσμου κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903. — Οἱ ἄριστοι ταξιδεῖον (τοῦ Βέρν), Ἡ ἐξαδέλφη μου, Ἡμερολόγιον Ὁρφάνης κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904. — Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ, τὸ Σχολεῖον τῶν Ζήτων, τὸ Τροχόπιτο καὶ οἱ Τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905. — Ὁ Ναυτίλας τοῦ Συρκοῦ, τὸ Φεγγαρόπαιδο, Γε' ἀγάπη τοῦ ἄ δελφοῦ, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906. — Τὰ δίδυμα τῶν Τράνσβαλ, (συνέχεια τῆς Βοροστούλας) ἢ Φαντασμένη, Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρα κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907. — Διὰ νὰ γίνῃ ἀνθρώπος, Μυστηριώδης Ἐργάσιμα (τοῦ Βέρν), Μικρὸς παραμάγειρος — Μέγας μουσικὸς, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908 (ἐξηνητ.) — Κοσμοκράτωρ (τοῦ Βέρν), Οἱ ἐξαδέλφοι Κορπιανῶν καὶ ἡ Μικρὴ Μαύρη Βασιλοπούλα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909. — Τυφλὸς καὶ Ζινέττα (συνέχεια τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910. — Λουδοβίκος Κορμᾶ, Αἱ πηλοεῖς τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ. Οἱ Περιπέτειαι τοῦ Νικολά Καρανά, Περσεὺς ὁ Νικητὴς τῆς Γοργόνας, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1941. — Πέτρος Ριονοῖ, Οἱ ἄθλοι τοῦ Ἑρακλῆος, Ὁ ἄν Κιχῶνης κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1912. — Ὁ Μικρὸς Τζόνεϋ, Ἡ Κριτῶ, ἄσπιος μυμῆγκι κοριτσάκι εἰς τὸν τόμον τοῦ 1913. — Ὁ Λουδοῦ εἰς τὸ Μαρόκον, Ἐορβελὶν κατὰ Πλάιν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1914. — Ὁ Μικρὸς Μετανάστης, Ἡ Κάσσετινα κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1915. — Ὁ Μικρὸς Ἐρρίκος Ἀλλινῶ, Ἡ Κάσσετινα (μέρος δεύτερον), Ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας εἰς τὸν τόμον τοῦ 1916. — Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τοῦ Βέρν), Ἡ Βενετία. Ἐξὼ ἀπ'

τῆ φωλιῆ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1917. — Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (συνέχεια), Στὰ Βουνά, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1918 (ἐξηνητημένον). — Χωρὶς Οἰκογενεῖα τοῦ Μαλό, Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τέλες) Ἡ Συμμορία τοῦ Ἀθελκίνου εἰς τὸν τόμον τοῦ 1919. — Χωρὶς Οἰκογενεῖα (τέλος), Δεύτερη Πατριδα (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν τόμον τοῦ 1920. — Ἀνταρτὴ Πατριδα (μέρος δεύτερον), Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντῆς εἰς τὸν τόμον τοῦ 1921. — Τὸ Παιδί τῆς Μαύρης Μάοινας, Ἡ Λιονοσία, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1922. — Ἡ Μικρὴ Βασίλισσα, Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, Γυρσοπτάς τῆν τῆχη, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1923. — Βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος (συνέχεια τοῦ Μικροῦ Ἐθελοντῆ), Ἡ Ἀνθούλα, Οἱ Ψευτιῆς τοῦ Μυγκῆουζεν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1924. — Ἡ κόρη τοῦ Γεροφωμά, Τὸ Δελφινάκι (συνέχεια τῶν Βαπτιστικῶν τοῦ Ναπολέοντος), Στὴν Ἐξοχὴ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1925. — Τὸ Σιδερένιο Χέρι, Ὁ Τζάκι, Ὁ Λευκὸς Χορὸς καὶ ἡ Μαύρη Ἀρμαδά εἰς τὸν τόμον τοῦ 1926. — Ὁ Μοκοῦ, Ὁ Τζάκι (μέρος δεύτερον), Τὸ Θανμαστὸ Ταξίδι (τῆς Λάγκερλεφ) Ὁ Μπαέμπης Ἀρχιλισηταχὸς εἰς τὸν τόμον τοῦ 1927. — Στὴ Ζυὰ τοῦ Πόργου, Τὸ Θανμαστὸ Ταξίδι (μέρος δεύτερον), Διεκτεῖς Διαμοσιῖ, (τοῦ Βέρν), Ἡ Ρήνα κ' ἡ Μαρίνα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1928. — Ἐνα παιδί μετ' ἑκτὲς οἰκογενεῖας, (τοῦ Γε. Ξενοπούλου), Ὁε που νάβρη τῆ μητέρα τῆς, Ἡρόσινοι καὶ Βένετσι, Ὁ Πατσιρῆκος, Θηριοτροφεῖον Τοροῦ καὶ Σίας, Σπίρτο μονάχο εἰς τὸν τόμον τοῦ 1929. — Ἡ καλύβα τοῦ Μπαράμπτα Τόμ, (τῆς Μπῆτσεν Στόου), Τρεῖς Μικροὶ Ἄετοπόροι, Μέσα στὴν Ἀβυσσο, Ἡ Ἀπεργία μας, Τὰ Ἀρνούδαινα Πρόσομοποι, Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1930. — Δαυὶδ Κόμππερφελδ, (τοῦ Δίκκενς), Τὸ Παλιὸ Καράβι, Τὸ Λουλουδαῖν τοῦ Τέμπλου, Ἡ Μικρὴ Ἀγνωστη, Περιπέτειες ἐνὸς Γαίου, Κακέλλης καὶ Σία, Ἀγρία καὶ Κοριτσά εἰς τὸν τόμον τοῦ 1931. — Βασιλόπουλο καὶ Ζητιανόπουλο, (τοῦ Μάρκ Τουαίν), Ἐδιδ ντὲ Φερίαν, Ἡ Γαλάζια Μαμά, Νέες Περιπέτειες τοῦ Κανέλλη, Θηριοτροφεῖον Χάρου Κόμπλεν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1932. — Ἡ Περιοσία τῆς Μπέττυ, Ὁ Μάγος τῶν Φιδιών, Ὁ Μουστάνας, Ὁ Εὐφηνικός, Ὁ Λιχουδάκης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1933. — Ὁ Ἀσπρὸς Ἀπρὸς, Ὁ κληρονόμος τοῦ Ροβινσών, Τὰ Ἐπαγγέλματα τοῦ Πιερόττου, Τὰ Σκαλιστήρι κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1934. — Ἡ Κληρονομιά τοῦ Φαίση, Ὁ Ἀετὸς καὶ τὸ Ἄστρο, Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ μαυρόκοιτον, Ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Φουφοσίη, Τὰ Σκυλιὰ τῆς Λαράνης Οἱ Περιπέτειες τοῦ Φλόρρον καὶ τοῦ Ἀρνοραίου, Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1935. — Οἱ ἐξοφρενικῆς περιπέτειες τοῦ Ἀντιφῆ (τοῦ Βέρν), Ὁ Μπαράμπτα Μακροπόδης, Ἡ μικρὴ Ροριδα τῆς Ἀγίας Ἐλένης κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1936. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, Πρὸς τ' ἄστρο, Οἱ ὄρνιθες τοῦ Ταϊκούν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1937. — Τὸν Σάιγερ (τοῦ Μάρκ Τουαίν), Τὸ Μυστήριον τῆς ξυνθῆς κούκλας, Ὅταν ἀναστήθηνε τὸ μαμμοῦδ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1938. — Οἱ Θαλασσοῦλοι (τοῦ Κίπλιγκ), Ἡ Γυρσοπούλα, Ὁ Καλὸς Γιαννάκης, Ὁ Κωστάνης θέλει — ὁ Κωστάνης δὲν θέλει, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1939. — Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα, Γιάννης Καστέρας, Αἰλή, Πανλῆς καὶ Σία κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1940. — Δαυὶδ Κρόφορδ Ὁ κηδεμόνης τῆς Ντονοντῆς, Τὰ κατορθώματα τοῦ Κοῦ, Συμικά κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1941. — Ὁ ὄρφανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης, Μουμὸς ὁ γάτος τῆς Κοντέσσας, Ἐπτά μ' ἓνα χτύπημα κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1942.